

3) Wykładni art. 6 dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się on zasadniczo sytuacji, w której mimo iż umowa o pracę strażnika leśnego przewiduje maksymalnie 8 godzinny dzień pracy oraz maksymalnie 40 godzinny tydzień pracy, w rzeczywistości strażnik ten zapewnia, zgodnie z obowiązkami ustawowymi, ochronę podlegającego mu obrębu leśnego w sposób ciągły lub w sposób powodujący przekroczenie maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy przewidzianego w tym artykule. Sąd krajowy powinien dokonać koniecznych ustaleń w celu dokonania oceny, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przez niego sprawie i stosownie do okoliczności, powinien sprawdzić, czy przesłanki określone w art. 17 ust. 1 dyrektywy 2003/88 lub w art. 22 ust. 1 tej dyrektywy dotyczące możliwego odstępstwa od wskazanego art. 6 są spełnione w sprawie toczącej się przed sądem krajowym.

4) Wykładni dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że obowiązek pracodawcy wypłacenia wynagrodzeń oraz dodatków, które można uznać za wynagrodzenia za okres, w którym strażnik leśny jest zobowiązany zapewnić ochronę obrębu leśnego, za który ponosi odpowiedzialność nie jest objęty zakresem tej dyrektywy, lecz zakresem odpowiednich przepisów prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 18 marca 2011 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Hiszpania) — David Montoya Medina przeciwko Fondo de Garantía Salarial, Universidad de Alicante

(Sprawa C-273/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony — Prawo do trzyletniego dodatku za staż pracy — Zasada niedyskryminacji)

(2011/C 186/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Montoya Medina

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial, Universidad de Alicante

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Wykładni klauzuli 4 pkt 4 załącznika do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia

ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Umowy o pracę zawierane przez kadre nauczycielską i badawczą z uniwersytetami publicznymi — Wyłączenie pracowników zatrudnionych na czas określony z korzystania z określonych przywilejów

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które w braku obiektywnego uzasadnienia stanowią, iż prawo do otrzymywania trzyletniego dodatku za staż pracy przysługuje wyłącznie docentom zatrudnionym na czas nieokreślony a nie przysługuje docentom zatrudnionym na czas określony, jeżeli w odniesieniu do otrzymywania wspomnianego dodatku te dwie kategorie pracowników znajdują się w porównywalnych sytuacjach.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 14 marca 2011 r. — Ravensburger AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Educa Borrás SA

(Sprawa C-370/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy EDUCA Memory game — Wniosek o unieważnienie złożony przez właściciela słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych MEMORY — Oddalenie wniosku o unieważnienie przez izbę odwoławczą — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Względna podstawa odmowy rejestracji)

(2011/C 186/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ravensburger AG (przedstawiciele: H. Harte-Bavendamm i M. Goldmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Educa Borrás SA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-243/08 Ravensburger przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych „MEMORY” dla towarów należących do klasy 28 na decyzję R 597/2007-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu